CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
MELCHIOR WATHELET
prezentate la 10 septembrie 2015 [1]

Cauza C-232/14

Portmeirion Group UK Limited
împotriva
Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

[cerere de decizie preliminară formulată de First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Regatul Unit)]

„Dumping — Validitatea Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 412/2013 — Importurile de articole de masă și articole de bucătărie din ceramică originare din Republica Populară Chineză"

I – **Introducere**

1. Prezenta cerere de decizie preliminară privește validitatea Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 412/2013 al Consiliului din 13 mai 2013 de instituire a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii instituite la importurile de articole de masă și articole de bucătărie din ceramică originare din Republica Populară Chineză [2] (denumit în continuare „regulamentul în litigiu").

2. Acțiunea în anulare formulată în fața Tribunalului [3] împotriva regulamentului în litigiu de către unul dintre exportatorii vizați de acest regulament a fost respinsă de Tribunal. Recursul formulat în fața Curții de acest exportator este încă pendinte la data lecturii prezentelor concluzii [4].

II – **Cadrul juridic**

A – *Dreptul Uniunii*

3. Articolul 236 alineatul (1) din capitolul 5, intitulat „Rambursarea și remiterea drepturilor", din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar [5] (denumit în continuare „Codul vamal") prevede următoarele:

„Drepturile de import sau de export se rambursează în măsura în care se stabilește că, în momentul în care au fost plătite, valoarea acestor drepturi nu era datorată legal […]"

1 — Limba originală: franceza.
2 — JO L 131, p. 1.
3 — A se vedea Hotărârea Photo USA Electronic Graphic/Consiliul (T-394/13, EU:T:2014:964).
4 — A se vedea cauza Photo USA Electronic Graphic/Consiliul (C-31/15 P).
5 — JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58.

4. Regulamentul în litigiu a fost adoptat pe baza Regulamentului (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene [6] (denumit în continuare „regulamentul de bază”). Acesta prevede la articolul 1, intitulat „Principii”:

„(1) Poate fi supus unei taxe antidumping orice produs care face obiectul unui dumping în cazul în care punerea sa în liberă circulație în cadrul Comunității cauzează un prejudiciu.

(2) Se consideră că un produs face obiectul unui dumping atunci când prețul său de export către Comunitate este mai mic decât prețul comparabil, practicat în cadrul operațiunilor comerciale normale, pentru produsul similar în țara exportatoare.

(3) Țara exportatoare este în mod normal țara de origine. Cu toate acestea, poate fi o țară intermediară, cu excepția cazului în care, de exemplu, produsele respective numai tranzitează această țară, produsele respective nu sunt fabricate în această țară sau nu există preț comparabil pentru aceste produse în această țară.

(4) În sensul prezentului regulament, prin «produs similar» se înțelege un produs identic, și anume asemănător în toate privințele produsului respectiv sau, în absența unui astfel de produs, alt produs care, cu toate că nu este asemănător în toate privințele, prezintă caracteristici foarte apropiate celor ale produsului respectiv.”

5. Potrivit considerentelor (24), (25), (51), (52) și (54)-(57) ale Regulamentului (UE) nr. 1072/2012 al Comisiei din 14 noiembrie 2012 de instituire a unei taxe antidumping provizorii la importurile de articole de masă și articole de bucătărie din ceramică originare din Republica Populară Chineză [7] (denumit în continuare „regulamentul provizoriu”):

„(24) Produsul [avut în vedere] [8] se referă la articolele de masă și articolele de bucătărie din ceramică încadrate în prezent la codurile NC 6911 10 00, ex 6912 00 10, ex 6912 00 30, ex 6912 00 50 și ex 6912 00 90 originare din Republica Populară Chineză (denumit în continuare «produsul [avut în vedere]»). Aceste produse pot fi din porțelan, ceramică obișnuită, gresie ceramică, faianță, ceramică fină sau din alte materiale. Printre principalele materii prime se numără minerale precum caolinul, feldspatul și cuarțul, iar compoziția materiilor prime utilizate determină tipul de produs ceramic finit.

(25) Articolele de masă și articolele de bucătărie din ceramică se comercializează într-o mare varietate de forme care au evoluat de-a lungul timpului. Acestea se utilizează în locuri foarte diverse, spre exemplu în gospodării, hoteluri, restaurante sau stabilimente de îngrijire.

[…]

(51) Un importator a susținut că definiția produsului care face obiectul anchetei este prea amplă pentru a permite o comparație rezonabilă între tipurile de produse. Un importator cu interese de producție în China a exprimat o opinie similară. În acest sens, unele părți au făcut referire și la articolele pur decorative.

6 — JO L 343, p. 51.

7 — JO L 318, p. 28. A se vedea de asemenea rectificarea la acest regulament (JO L 36, p. 11).

8 — Actele Uniunii în materie folosesc în limba franceză termenii „produit considéré” și „produit concerné” în mod interschimbabil. În limba engleză se folosește doar expresia „product concerned”. În dreptul Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), termenul utilizat este „produit considéré”. Pentru motive de coerență și de uniformitate, în prezentele concluzii vom utiliza numai termenul „produit considéré” [produsul avut în vedere].

(52) Cu privire la acest aspect, se menționează că criteriile relevante aplicate în scopul de a stabili dacă produsul care face obiectul unei anchete poate fi considerat un singur produs, respectiv caracteristicile sale fizice și tehnice de bază, sunt prezentate în detaliu mai jos. Prin urmare, articolele pur decorative nu sunt incluse. În plus, chiar dacă diversele tipuri de articole de masă și articole de bucătărie din ceramică au, într-adevăr, anumite caracteristici specifice diferite, ancheta a arătat că, în afară de cuțitele ceramice, caracteristicile lor de bază rămân identice. În plus, faptul că articolul [avut în vedere] poate fi produs cu unele variații în procesul de fabricație nu este, în sine, un criteriu care ar putea conduce la constatarea a două sau mai multe produse distincte. În sfârșit, ancheta a mai relevat faptul că diversele tipuri ale produsului [avut în vedere] se vând în general prin intermediul acelorași canale de distribuție. În timp ce unele magazine de specialitate se concentrează poate pe anumite tipuri specifice, o mare parte dintre distribuitori (comercianții cu amănuntul, magazinele universale, supermarketurile) vând diferite tipuri de articole de masă și articole de bucătărie din ceramică, cu scopul de a oferi o gamă largă de opțiuni clienților. Prin urmare, cererile care susțin că definiția produsului care face obiectul anchetei este prea amplă sunt, în mod provizoriu, respinse.

[…]

(54) Ancheta a arătat că toate tipurile de articole de masă și articole de bucătărie din ceramică, în pofida diferențelor de proprietăți și de stil, au aceleași caracteristici fizice și tehnice de bază, și anume că sunt produse ceramice al căror scop principal este de a intra în contact cu produsele alimentare, se utilizează, în esență, pentru aceleași scopuri și pot fi considerate drept tipuri diferite ale aceluiași produs.

(55) Pe lângă faptul că au aceleași caracteristici fizice și tehnice de bază, toate aceste stiluri și tipuri diferite se află în concurență directă și, într-o măsură foarte mare, sunt interschimbabile. Acest lucru este ilustrat în mod clar de faptul că nu există linii clare de demarcație între ele, respectiv suprapunerile și concurența dintre diferitele tipuri de produse sunt semnificative, iar cumpărătorii standard de multe ori nu fac distincția între, de exemplu, produsele din porțelan și cele care nu sunt din porțelan.

(56) Cu toate acestea, astfel cum se explică în considerentele (29)-(34) de mai sus, s-a considerat adecvat ca definiția produsului care face obiectul prezentei anchete să fie restrânsă prin excluderea cuțitelor ceramice. Prin urmare, produsul [avut în vedere] este definit provizoriu ca fiind reprezentat de articolele de masă și articolele de bucătărie din ceramică, cu excepția cuțitelor ceramice, originare din Republica Populară Chineză, care se încadrează în prezent la codurile NC ex 6911 10 00, ex 6912 00 10, ex 6912 00 30, ex 6912 00 50 și ex 6912 00 90.

(57) În concluzie, în sensul prezentei proceduri și în conformitate cu practica consecventă a Uniunii, se consideră că toate tipurile produsului descris mai sus, cu excepția cuțitelor ceramice, trebuie să fie considerate ca formând un singur produs.”

6. Considerentele (35)-(37) ale regulamentului în litigiu au următorul cuprins:

„(35) Toate tipurile de articole de masă și articole de bucătărie din ceramică pot fi considerate drept tipuri diferite ale aceluiași produs. Prin urmare, afirmația formulată după comunicarea constatărilor provizorii și reiterată după comunicarea constatărilor finale, conform căreia ancheta acoperă o gamă largă de produse similare și, prin urmare, ar fi necesar să se realizeze, pentru fiecare segment de produse, analize separate privind dumpingul, prejudiciul, legătura de cauzalitate și interesul Uniunii, se dovedește a fi nefondată. O parte care a susținut că definiția produsului este prea largă a prezentat o comparație între produse cu diferite niveluri de decorare, însă afirmațiile sale în ceea ce privește utilizarea finală (pentru grădină și copii în unul dintre cazuri, pentru decorare în celălalt caz) sunt discutabile, deoarece nu există o demarcație clară între produse, iar aceste afirmații pot fi considerate mai degrabă ca o confirmare a

punctului de vedere exprimat în considerentul (55) al regulamentului provizoriu. Ar mai trebui remarcat faptul că un importator cu unități de producție în RPC a susținut că peste 99 % din articolele de masă și articolele de bucătărie din ceramică vândute în Uniune sunt în principal sau exclusiv de culoare albă. Unele părți au contestat considerentul (58) al regulamentului provizoriu pe baza faptului că, în cadrul anchetei, instituțiile nu au efectuat niciun test pentru a verifica dacă anumite mărfuri sunt adecvate pentru liberul schimb în Uniune. Totuși, acest fapt nu afectează concluzia de la considerentul (63) al regulamentului provizoriu.

(36) Având în vedere cele de mai sus, definiția produsului cuprinde în mod definitiv articolele de masă și articolele de bucătărie din ceramică, cu excepția cuțitelor din ceramică, a râșnițelor de condimente și mirodenii din ceramică și a părților lor de măcinare din ceramică, a dispozitivelor de decojire din ceramică, a dispozitivelor de ascuțit cuțite din ceramică și a pietrelor de copt pizza din ceramică-cordierit de tipul celor utilizate pentru coacerea pizzei sau a pâinii, originare din RPC, încadrate în prezent la codurile NC ex 6911 10 00, ex 6912 00 10, ex 6912 00 30, ex 6912 00 50 și ex 6912 00 90.

(37) În absența altor observații referitoare la produsul [avut în vedere] și la produsul similar, toate celelalte constatări de la considerentele (24)-(63) ale regulamentului provizoriu se confirmă."

B – *Dreptul Organizației Mondiale a Comerțului*

7. Acordul privind aplicarea articolului VI din Acordul general pentru tarife și comerț 1994 (GATT) [9] (denumit în continuare „Acordul antidumping din 1994") este inclus în anexa 1 A la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), aprobat prin Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competența sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) [10].

8. Articolul 2 din Acordul antidumping din 1994, intitulat „Stabilirea existenței unui dumping", prevede următoarele:

„2.1 În sensul prezentului acord, un produs poate fi considerat ca făcând obiectul unui dumping, adică fiind introdus pe piața unei alte țări la un preț inferior valorii sale normale, dacă prețul de export al acestui produs atunci când este exportat dintr-o țară în alta este inferior prețului comparabil, practicat în cursul unor operațiuni comerciale normale, pentru produsul similar destinat consumului în țara exportatoare.

[…]

2.6 În prezentul acord, «produs similar» («produit similaire») reprezintă un produs identic, adică asemănător din toate punctele de vedere produsului avut în vedere sau, în absența unui asemenea produs, asemănător cu un alt produs care, chiar dacă nu îi este asemănător din toate punctele de vedere, prezintă caracteristici mult apropiate de cele ale produsului avut în vedere."

9 — JO 1994, L 336, p. 103, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 112.

10 — JO L 336, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 3.

III – **Litigiul principal și întrebările preliminare**

9. Reclamanta, Portmeirion Group UK Limited (denumită în continuare „Portmeirion”), are sediul în Stoke-on-Trent (Regatul Unit). Aceasta este un producător în domeniul articolelor de masă din ceramică de calitate superioară, piață pe care este și lider, și își completează gama de produse realizate în Regatul Unit cu importuri care provin în proporție de aproximativ 14 % din China.

10. La 16 februarie 2012, Comisia Europeană a inițiat o procedură antidumping privind importul în Uniunea Europeană de articole de masă și articole de bucătărie din ceramică originare din China.

11. La 14 noiembrie 2012, Comisia a adoptat Regulamentul provizoriu de instituire a unor taxe antidumping provizorii ale căror rate sunt cuprinse între 17,6 % și 58,8 %.

12. La 18 decembrie 2012, Portmeirion și-a prezentat primele observații prin care contesta definiția dată în cadrul anchetei produsului avut în vedere și invoca alți factori care, în opinia sa, împiedicau instituirea unei taxe antidumping. După ce Comisia și-a transmis documentul de informare din 25 februarie 2013, a avut loc o ședință între Portmeirion și Comisie la 5 martie 2013, în cursul căreia Portmeirion și-a prezentat punctul de vedere cu privire, printre altele, la definiția „produsului avut în vedere” în cadrul anchetei.

13. La 13 mai 2013, la propunerea Comisiei, Consiliul Uniunii Europene a adoptat regulamentul în litigiu și a instituit asupra importurilor în cauză o taxă antidumping definitivă cuprinsă între 13,1 % și 36,1 %, cu începere de la 16 mai 2013.

14. La 2 august 2013, Portmeirion a solicitat, în temeiul articolului 236 din Codul vamal, rambursarea taxelor antidumping plătite către Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs, susținând că taxele nu erau legal datorate, întrucât regulamentul în litigiu încalcă dreptul Uniunii.

15. La 16 decembrie 2013, Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs au respins cererea formulată de Portmeirion.

16. La 14 ianuarie 2014, Portmeirion a introdus o acțiune împotriva acestei decizii la First-tier Tribunal (Tax Chamber), punând în discuție validitatea regulamentului în litigiu.

17. Considerând că argumentele invocate de Portmeirion erau susceptibile de a pune în discuție validitatea regulamentului în litigiu, instanța de trimitere a suspendat judecarea cauzei și a adresat Curții următoarele întrebări:

„Regulamentul în litigiu este incompatibil cu dreptul Uniunii întrucât:

i) are la bază erori vădite de apreciere în ceea ce privește definiția produsului avut în vedere, invalidând astfel concluziile anchetei antidumping, și

ii) nu este motivat în mod corespunzător, astfel cum se prevede la articolul 296 TFUE?”

IV – **Procedura în fața Curții**

18. Prezenta cerere de decizie preliminară a fost depusă la Curte la 12 mai 2014. Guvernul italian, Consiliul, precum și Comisia au prezentat observații scrise.

19. La 15 iulie 2015 a avut loc o ședință, în cadrul căreia Portmeirion, Consiliul și Comisia și-au prezentat observațiile orale.

V – **Analiză**

A – *Cu privire la admisibilitate*

20. Potrivit guvernului italian, cererea de decizie preliminară este inadmisibilă întrucât Portmeirion avea dreptul de a ataca regulamentul în litigiu la Tribunalul Uniunii Europene, conform articolului 263 TFUE.

21. În această privință, potrivit jurisprudenței Curții, „principiul general destinat să garanteze că orice persoană dispune sau a dispus de posibilitatea de a contesta un act comunitar care servește drept fundament al unei decizii care îi este opozabilă nu se opune nicidecum ca un regulament să devină definitiv pentru un particular față de care trebuie să fie privit ca o decizie individuală și care ar fi putut fără îndoială să solicite anularea acestuia în temeiul articolului 263 TFUE, ceea ce îl împiedică pe respectivul particular să invoce nelegalitatea acestui regulament în fața instanței naționale. O asemenea concluzie este aplicabilă regulamentelor de instituire a unor taxe antidumping ca urmare a dublei naturi a acestora, de acte cu caracter normativ și de acte care pot privi direct și individual anumiți operatori economici” [11].

22. Potrivit Curții, „reglementările de instituire a unei taxe antidumping, deși au, prin natura și prin domeniul lor de aplicare, un caracter normativ, pot viza în mod direct și individual pe aceia dintre producătorii și exportatorii produsului în cauză cărora le sunt imputate practicile de dumping prin utilizarea datelor provenind din activitatea lor comercială” [12].

23. Această situație se regăsește, în general, în cazul următoarelor entități:

— întreprinderile producătoare și exportatoare care pot dovedi că fuseseră identificate în actele Comisiei și ale Consiliului sau că fuseseră vizate de anchetele pregătitoare [13];

— importatorii produsului în cauză ale căror prețuri de revânzare au fost luate în considerare pentru calcularea prețurilor de export și care sunt, în consecință, vizați de constatările privind existența unei practici de dumping [14] și

— importatorii asociați cu exportatori din țări terțe ale căror produse sunt vizate de taxe antidumping, în special în cazul în care prețul de export a fost calculat pe baza prețurilor de revânzare pe piața Uniunii practicate de importatorii menționați și în cazul în care însăși taxa antidumping este calculată în funcție de aceste prețuri de revânzare [15].

24. În plus, recunoașterea dreptului anumitor categorii de operatori economici de a introduce o acțiune în anularea unui regulament antidumping nu poate să împiedice ca alți operatori să poată de asemenea să fie vizați în mod individual de un astfel de regulament, în considerarea anumitor calități specifice și care îi caracterizează în raport cu orice altă persoană [16].

11 — Hotărârea TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punctul 18). A se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, punctul 37 și jurisprudența citată).

12 — Hotărârea TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punctul 19).

13 — A se vedea Hotărârile Allied Corporation și alții/Comisia (239/82 și 275/82, EU:C:1984:68, punctele 11 și 12), Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, punctul 21), Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, punctul 30), precum și TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punctul 19).

14 — A se vedea Hotărârile Nashua Corporation și alții/Comisia și Consiliul (C-133/87 și C-150/87, EU:C:1990:115, punctul 15), Gestetner Holdings/Consiliul și Comisia (C-156/87, EU:C:1990:116, punctul 18), Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, punctul 31), precum și TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punctul 20).

15 — A se vedea Hotărârile Neotype Techmashexport/Comisia și Consiliul (C-305/86 și C-160/87, EU:C:1990:295, punctele 19 și 20), Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, punctul 32), precum și TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punctul 21).

16 — A se vedea Hotărârile Extramet Industrie/Consiliul (C-358/89, EU:C:1991:214, punctul 16), Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, punctul 33), precum și TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punctul 22).

25. În ceea ce privește cauza principală, guvernul italian nu a dovedit că Portmeirion trebuie să fie considerată ca aparținând uneia dintre categoriile de operatori economici enumerate mai sus.

26. Astfel, după cum a confirmat Comisia în ședință, este vorba despre un importator al produsului avut în vedere ale cărui prețuri de revânzare nu au fost luate în considerare pentru calcularea prețurilor de export sau pentru calcularea taxei antidumping. Nu este vorba nici despre asocierea acestui importator cu exportatorii. În plus, importatorul nu pare să prezinte calități specifice și care l-ar caracteriza în raport cu orice altă persoană.

27. Din cele care precedă rezultă că Portmeirion putea ridica excepția de nelegalitate a regulamentului în litigiu în fața instanței de trimitere, care, prin urmare, nu era ținută de caracterul definitiv al taxei antidumping instituite prin acest regulament și putea să adreseze prezentele întrebări.

28. În consecință, Curții îi revine obligația de a răspunde la aceste întrebări.

B – *Cu privire la fond*

1. Cu privire la prima întrebare preliminară

29. Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere ridică problema validității regulamentului în litigiu întrucât acesta s-ar întemeia pe erori vădite de apreciere în ceea ce privește definiția produsului avut în vedere, ceea ce care ar invalida constatările anchetei antidumping.

a) Argumentele părților

30. Portmeirion și Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs nu au prezentat observații scrise. Cu toate acestea, în cererea de decizie preliminară, instanța de trimitere expune foarte clar și detaliat argumentele Portmeirion, în timp ce Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs au considerat că nu intră în atribuțiile lor să prezinte observații sau să concluzioneze în sensul validității unui regulament care este obligatoriu în ceea ce îi privește.

31. Portmeirion susține că regulamentul în litigiu a fost adoptat pe baza unei erori vădite de apreciere în ceea ce privește definiția produsului avut în vedere, care a viciat desfășurarea întregii anchete antidumping care a dus la adoptarea sa. Niciun temei din dreptul Uniunii nu ar permite să se concluzioneze că produsele distincte la care se referă ancheta pot fi considerate un „singur produs", aspect care ar fi justificat efectuarea unei anchete unice.

32. Potrivit Portmeirion, ancheta a avut ca obiect produse din ceramică diverse, cum sunt un sucitor, o farfurie, o cană de ceai, o solniță, o caserolă, un ceainic sau un vas pentru cuptor, și regulamentul în litigiu a instituit taxe asupra unor astfel de produse care, contrar argumentelor invocate de instituțiile Uniunii Europene, nu au aceleași caracteristici fizice și tehnice de bază (fiind vorba, de exemplu, de dimensiune, greutate, formă, rezistență la căldură etc.).

33. În această privință, Portmeirion se bazează pe trei constatări.

34. În primul rând, singurul element comun al produselor supuse taxelor antidumping este faptul că sunt (parțial) produse din ceramică. Acest lucru nu poate fi suficient în sine pentru a considera că toate produsele vizate de anchetă sunt diferite tipuri ale aceluiași produs. În caz contrar, un cadru de geam și o mașină ar fi un singur produs doar pentru că ambele sunt (în mare parte) fabricate din aluminiu.

35. În al doilea rând, argumentul că toate produsele au drept scop principal să intre în contact cu produsele alimentare și sunt în principal destinate păstrării produselor alimentare ar fi vădit eronat, întrucât ancheta vizează inclusiv produse care nu au drept scop principal să intre în contact cu produsele alimentare (cum sunt halbele de bere) și care nu sunt destinate să constituie recipiente pentru produse alimentare (cum sunt sucitoarele).

36. În al treilea rând, afirmația potrivit căreia produsele supuse taxelor antidumping se află „în concurență directă și, într-o măsură foarte mare, sunt interschimbabile" este de asemenea vădit incorectă. Astfel, cu titlu de exemplu, cum s-ar putea servi ceaiul folosind un sucitor, cum s-ar putea servi mâncare într-o solniță sau cum s-ar putea utiliza o cafetieră pentru a servi spaghete?

37. Portmeirion pune de asemenea în discuție coerența evaluării efectuate de Consiliu pentru următoarele motive:

— anumite produse din ceramică au fost excluse din domeniul de aplicare al anchetei și al regulamentului în litigiu pe baza diferențelor de formă, rezistență și design;

— un sucitor și o farfurie ar fi tratate ca fiind același produs doar pentru că ambele sunt din ceramică, în timp ce două farfurii identice și direct substituibile ar constitui produse diferite doar pentru că sunt fabricate dintr-un material diferit (de exemplu din sticlă sau din ceramică);

— ancheta ar fi vizat produse care nu au aceleași caracteristici fizice, tehnice sau chimice și nu au un scop comun, oricare ar fi scopul reținut (de exemplu cănile de ceai și sucitoarele).

38. Guvernul italian, Consiliul și Comisia consideră că definiția „produsului avut în vedere" nu este viciată de nicio eroare vădită de apreciere.

39. Într-o primă etapă, acestea amintesc că instituțiile dispun de o largă putere de apreciere pentru definirea produsului avut în vedere în anchetele antidumping. În această privință, instituțiile pot ține seama de mai mulți factori, precum caracteristicile fizice, tehnice și chimice ale produselor, utilizarea acestora, interschimbabilitatea, percepția avută de consumator, canalele de distribuție, procesul de fabricație, costurile de producție, calitatea etc.

40. Rezultă că produse diferite se pot încadra în definiția „produsului avut în vedere" și ele pot face obiectul aceleiași anchete, cu condiția să aibă aceleași caracteristici de bază. În speță, toate produsele ar avea aceleași caracteristici fizice și tehnice de bază: sunt fabricate din ceramică și au drept scop să intre în contact cu produsele alimentare sau să le rețină.

41. Portmeirion, Consiliul și Comisia au opinii diferite și în ceea ce privește concluziile care pot fi desprinse din rapoartele grupului special al OMC cu privire la interpretarea noțiunii „produs avut în vedere".

b) Apreciere

i) Observații introductive

42. Prima întrebare privește interpretarea noțiunii „produs avut în vedere", și anume produsul considerat ca făcând „obiectul unui dumping"[17] și care a făcut obiectul unei anchete a instituțiilor Uniunii.

17 — A se vedea articolul 1 alineatul (2) din regulamentul de bază.

43. În această privință, trebuie remarcat de la bun început că, spre deosebire de Tribunal, Curtea nu s-a aflat niciodată în poziția de a se pronunța cu privire la interpretarea noțiunii menționate.

44. Dat fiind că respectiva noțiune provine din dreptul OMC, și anume articolul 2 din Acordul antidumping din 1994, care a fost transpus în dreptul Uniunii prin articolul 1 din regulamentul de bază, trebuie să se țină seama de jurisprudența Organului de soluționare a litigiilor al OMC, în cadrul căruia grupul special al OMC este instanța de prim grad de jurisdicție, iar aceasta cu atât mai mult cu cât instanța de trimitere și părțile fac referire la rapoartele acestui grup.

ii) Jurisprudența Tribunalului

45. Tribunalul a apreciat că „regulamentul de bază nici nu precizează modul în care trebuie să se definească produsul sau gama de produse care pot face obiectul unei anchete de dumping, nici nu impune o clasificare detaliată a produsului” [18].

46. Conform jurisprudenței constante a Tribunalului, „definiția produsului [avut în vedere] în cadrul unei anchete antidumping are ca obiect să contribuie la elaborarea listei produselor care, dacă este cazul, vor face obiectul impunerii taxelor antidumping. Pentru a defini produsul [avut în vedere], instituțiile pot ține seama de mai mulți factori, precum caracteristicile fizice, tehnice și chimice ale produselor, utilizarea acestora, interschimbabilitatea, percepția avută de consumator, canalele de distribuție, procesul de fabricație, costurile de producție și calitatea” [19].

47. Potrivit Tribunalului, „rezultă de aici în mod necesar că produsele care nu sunt identice pot fi reunite în cadrul aceleiași definiții a produsului [avut în vedere] și pot face împreună obiectul unei anchete antidumping. Pe această bază, trebuie, așadar, respins de la bun început argumentul reclamantelor întemeiat pe faptul că produsul [avut în vedere] s-ar putea referi doar la un singur produs sau la produse identice” [20].

48. Rezultă de asemenea dintr-o jurisprudență constantă că, deși „în domeniul măsurilor de protecție comercială instituțiile [Uniunii] dispun de o putere largă de apreciere datorită complexității situațiilor economice, politice și juridice pe care acestea trebuie să le analizeze” [21], Tribunalului îi revine totuși obligația „să verifice dacă reclamantele sunt în măsură să demonstreze fie că instituțiile au apreciat eronat factorii pe care i-au considerat pertinenți, fie că aplicarea altor factori mai pertinenți ar fi impus excluderea acestui produs din definiția produsului [avut în vedere]” [22].

18 — Hotărârea Shanghai Bicycle/Consiliul (T-170/94, EU:T:1997:134, punctul 61). A se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Photo USA Electronic Graphic/Consiliul (T-394/13, EU:T:2014:964, punctul 28).

19 — Hotărârea Gem-Year și Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Consiliul (T-172/09, EU:T:2012:532, punctul 59). A se vedea de asemenea în acest sens Hotărârile Brosmann Footwear (HK) și alții/Consiliul (T-401/06, EU:T:2010:67, punctul 131), Whirlpool Europe/Consiliul (T-314/06, EU:T:2010:390, punctul 138), EWRIA și alții/Comisia (T-369/08, EU:T:2010:549, punctul 82), precum și Photo USA Electronic Graphic/Consiliul (T-394/13, EU:T:2014:964, punctul 29).

20 — Hotărârea Gem-Year și Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Consiliul (T-172/09, EU:T:2012:532, punctul 60). A se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Photo USA Electronic Graphic/Consiliul (T-394/13, EU:T:2014:964, punctul 30).

21 — Hotărârea Gem-Year și Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Consiliul (T-172/09, EU:T:2012:532, punctul 62).

22 — *Ibidem* (punctul 61). A se vedea de asemenea în acest sens Hotărârile Brosmann Footwear (HK) și alții/Consiliul (T-401/06, EU:T:2010:67, punctul 132), precum și EWRIA și alții/Comisia (T-369/08, EU:T:2010:549, punctul 83).

49. Acestea fiind spuse, în mod concret, în ceea ce privește noțiunea „produs avut în vedere”, Tribunalul nu a acceptat niciodată [23] argumentele care urmăreau să stabilească faptul că „produsul avut în vedere” care făcea obiectul unei anchete nu ar fi trebuit să includă decât „produse similare” în sensul articolului 1 alineatul (4) din regulamentul de bază, și anume „produs[e] identic[e], și anume [asemănătoare] în toate privințele produsului [avut în vedere] sau, în absența [unor] astfel de produs[e], alt[e] produs[e] care, cu toate că nu [sunt asemănătoare] în toate privințele, prezintă caracteristici foarte apropiate celor ale produsului [avut în vedere]”.

50. Trebuie să se remarce de asemenea că, la punctele 36-51 din Hotărârea Photo USA Electronic Graphic/Consiliul (T-394/13, EU:T:2014:964), Tribunalul a respins argumentele unuia dintre exportatorii vizați de regulamentul în litigiu potrivit cărora, „[pe] de o parte, instituțiile ar fi comis o eroare vădită de apreciere a factorilor luați în considerare pentru a decide această includere [în definiția produsului avut în vedere], în speță aspectul, utilizarea finală și existența în Uniune a unor producători de căni din ceramică cu înveliș din poliester plin [, și, pe] de altă parte, luarea în considerare a altor factori, în speță caracteristicile fizice, tehnice și chimice, canalele de distribuție, percepția avută de consumator și interschimbabilitatea, ar justifica excluderea respectivelor căni dintre produsele [avute în vedere]” (a se vedea de asemenea punctul 27). Această respingere a fost însă contestată prin recurs de către respectivul exportator în cauza pendinte Photo USA Electronic Graphic/Consiliul (C-31/15 P).

iii) Jurisprudența Organului de soluționare a litigiilor al OMC

51. Potrivit jurisprudenței Curții, „având în vedere natura și economia lor, Acordul OMC și acordurile și memorandumurile cuprinse în anexele la acesta nu figurează, în principiu, printre normele în lumina cărora Curtea controlează legalitatea actelor instituțiilor [Uniunii] în temeiul articolului [263] primul paragraf [TFUE]” [24].

52. Cu toate acestea, după cum a apreciat Curtea la punctul 40 din Hotărârea Comisia/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494), „în două situații excepționale, care decurg din voința legiuitorului Uniunii de a-și limita el însuși marja de manevră în aplicarea normelor OMC, […] este de competența instanței Uniunii, dacă este cazul, să controleze legalitatea unui act al Uniunii și a actelor adoptate în aplicarea lui în raport cu acordurile OMC”.

53. Potrivit Curții, „[e]ste vorba, în primul rând, despre ipoteza în care Uniunea a înțeles să execute o obligație specială asumată în cadrul acestor acorduri și, în al doilea rând, despre cazul în care actul de drept al Uniunii în cauză face trimitere în mod expres la dispoziții precise din aceleași acorduri” [25].

54. În speță, dezbaterea dintre Portmeirion și instituții se axează pe noțiunea „produs avut în vedere” care permite să se determine produsul „care face obiectul unui dumping” prevăzut la articolul 1 alineatul (1) din regulamentul de bază.

55. Acest regulament transpune termenii Acordului antidumping din 1994 în dreptul Uniunii. Astfel, după cum se arată în considerentul (3) al regulamentului, „[acest acord] conține norme detaliate referitoare în special la calcularea marjei de dumping, la procedurile de deschidere și de desfășurare a anchetei, inclusiv la stabilirea și modul de tratare a faptelor, la instituirea de măsuri provizorii, la

23 — A se vedea Hotărârea Brosmann Footwear (HK) și alții/Consiliul (T-401/06, EU:T:2010:67, punctul 133). A se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Gem-Year și Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Consiliul (T-172/09, EU:T:2012:532, punctele 66 și 67).

24 — Hotărârea Petrotub și Republica/Consiliul (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punctul 53). A se vedea de asemenea în acest sens Hotărârile Portugalia/Consiliul (C-149/96, EU:C:1999:574, punctul 47), Van Parys (C-377/02, EU:C:2005:121, punctul 39), LVP (C-306/13, EU:C:2014:2465, punctul 44) și Comisia/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, punctul 38), precum și Ordonanța OGT Fruchthandelsgesellschaft (C-307/99, EU:C:2001:228, punctul 24).

25 — Hotărârea Comisia/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, punctul 41). A se vedea de asemenea în acest sens Hotărârile Fediol/Comisia (70/87, EU:C:1989:254, punctul 19), Nakajima/Consiliul (C-69/89, EU:C:1991:186, punctul 31), Portugalia/Consiliul (C-149/96, EU:C:1999:574, punctul 49), precum și Petrotub și Republica/Consiliul (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punctul 54).

impunerea și perceperea de taxe antidumping, la durata și reexaminarea măsurilor antidumping și la divulgarea de informații referitoare la anchetele antidumping. Pentru a se asigura aplicarea adecvată și transparentă a acestor norme, este necesar să se transpună în dreptul [Uniunii], în măsura posibilului, termenii acordurilor".

56. Potrivit considerentului (4) al aceluiași regulament, „[l]a aplicarea acestor norme, este esențial, în vederea menținerii echilibrului între drepturile și obligațiile instituite de acordul general, să se țină seama de către [Uniune] de interpretarea acestora de către principalii săi parteneri comerciali".

57. Astfel cum a apreciat deja Curtea în raport cu o versiune anterioară a regulamentului de bază, și anume Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene [26], astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2331/96 al Consiliului din 2 decembrie 1996 [27], „[p]rin urmare, nu se contestă că [Uniunea] a adoptat regulamentul de bază pentru a-și îndeplini obligațiile internaționale care decurg din [Acordul] antidumping din 1994" [28] și că, prin articolul 1 din acest regulament, Uniunea a intenționat să execute obligațiile speciale pe care le presupune articolul 2 din respectivul acord.

58. Așadar, astfel cum reiese din jurisprudența menționată la punctul 52 din prezentele concluzii, Curții îi revine obligația de a verifica legalitatea regulamentului în litigiu în raport cu articolul 2 din acordul menționat.

59. În această privință, trebuie să se remarce că, spre deosebire de Curte, grupul special al OMC a avut adesea ocazia de a analiza argumente similare celor invocate de Portmeirion în prezenta cauză, care tindeau să arate că produsul avut în vedere trebuie să fie compus din „produse similare" în temeiul articolelor 2.1 și 2.6 din Acordul antidumping din 1994 [29].

60. Astfel, Canada, Regatul Norvegiei și Republica Populară Chineză au susținut în fața grupului special că „produsul avut în vedere" vizat de ancheta antidumping nu putea să fie compus dintr-o gamă largă de produse care nu constituiau același produs omogen, ci trebuia să fie compus din produse similare [30].

26 — JO 1996, L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223.

27 — JO L 317, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 14, p. 128.

28 — Hotărârea Petrotub și Republica/Consiliul (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punctul 56).

29 — A se vedea litigiile DS264 „Statele Unite ale Americii – Stabilirea definitivă a existenței unui dumping în cazul cherestelei de rășinoase originare din Canada", DS337 „Comunitatea Europeană – Măsură antidumping privind somonul de crescătorie originar din Norvegia", precum și DS397 „Comunitatea Europeană – Măsuri antidumping definitive privind anumite elemente de fixare din fier sau din oțel originare din China". Rapoartele grupului special al OMC referitoare la aceste litigii sunt accesibile pe site-ul internet al OMC https://www.wto.org/french/tratop_f/dispu_f/dispu_status_f.htm.

30 — A se vedea Raportul grupului special al OMC din 13 aprilie 2004 referitor la litigiul DS264 „Statele Unite ale Americii – Stabilirea definitivă a existenței unui dumping în cazul cherestelei de rășinoase originare din Canada" (punctul 7.155). Acest raport nu a fost decât parțial infirmat de Organul de apel al OMC și, în orice caz, nu cu privire la acest aspect (a se vedea punctele 99 și 183 din Raportul Organului de apel din 11 august 2004 accesibil pe site-ul internet al OMC: https://www.wto.org/french/tratop_f/dispu_f/cases_f/ds264_f.htm). A se vedea de asemenea în acest sens Raportul grupului special al OMC din 16 noiembrie 2007 referitor la litigiul DS337 „Comunitatea Europeană – Măsură antidumping privind somonul de crescătorie originar din Norvegia", punctul 7.44, precum și Raportul grupului special al OMC din 3 decembrie 2010 referitor la litigiul DS397 „Comunitatea Europeană – Măsuri antidumping definitive privind anumite elemente de fixare din fier sau din oțel originare din China" (punctele 7.246 și 7.247). Acest raport nu a fost decât parțial infirmat de Organul de apel al OMC și, în orice caz, nu cu privire la acest aspect (a se vedea punctul 624 din Raportul Organului de apel din 15 iulie 2011 accesibil pe site-ul internet al OMC: https://www.wto.org/french/tratop_f/dispu_f/cases_f/ds397_f.htm).

61. Grupul special al OMC nu a validat niciodată acest argument. Respectivul grup și-a bazat analiza pe constatarea că Acordul antidumping din 1994 nu includea nicio definiție a „produsului avut în vedere” [31] și că modul de redactare a articolelor 2.1 și 2.6 din acest acord nu îi permitea să le interpreteze în sensul că impuneau condiția ca „produsul avut în vedere” să fie compus din „produse similare” [32].

62. Astfel, potrivit grupului special al OMC, „[d]eși se poate discuta dacă o astfel de abordare [și anume cea susținută de Canada, Regatul Norvegiei și Republica Populară Chineză] ar putea fi adecvată din perspectiva politicii generale, membrii sunt cei care trebuie să decidă, în urma unor negocieri, dacă trebuie impusă o asemenea abordare. În calitate de grup special, rolul nostru nu este să creăm obligații care nu figurează în mod clar în *acordul antidumping* propriu-zis” [33].

63. Pe baza acestei constatări, grupul special al OMC consideră că, „deși articolul 2.1 prevede că stabilirea existenței unui dumping trebuie să se facă pentru un singur produs avut în vedere, în acest articol nu se oferă indicii care să permită stabilirea elementelor acestui produs, nici vreo cerință precisă privind omogenitatea pe plan intern a acestui produs” [34].

64. Potrivit aceluiași grup, „chiar și presupunând că articolul 2.6 impune o evaluare a similarității în ceea ce privește produsul avut în vedere «în ansamblul său» pentru a se putea stabili produsul similar […], aceasta nu înseamnă că este necesară o evaluare a «similarității» între categoriile de produse în care se încadrează produsul avut în vedere pentru a defini extinderea noțiunii de produs avut în vedere. Simplul fapt de a afirma că produsul avut în vedere trebuie tratat «în ansamblul său» în vederea analizării chestiunii produsului similar nu permite să se ajungă la concluzia că produsul avut în vedere trebuie să fie în sine un produs omogen pe plan intern” [35].

65. În plus, grupul special al OMC a respins argumentul Regatului Norvegiei potrivit căruia „absența unor limite în ceea ce privește extinderea noțiunii de produs avut în vedere ar putea conduce la determinarea eronată a existenței unui dumping de către autoritățile responsabile de anchetă” [36].

66. În acest context, Regatul Norvegiei a arătat că, „dacă, în cadrul aceleiași anchete, se tratează ca produs avut în vedere produse care nu sunt «similare», stabilirea existenței unui dumping nu poate indica dacă aceste produse fac parțial sau în totalitate obiectul unui dumping. Regatul Norvegiei [a menționat], de exemplu, o anchetă în cadrul căreia automobilele și bicicletele ar fi tratate ca produs vizat de anchetă” [37].

67. Întrucât nu a fost convins de acest argument, grupul special al OMC a apreciat că „[o]rice grup de produse incluse într-un singur produs avut în vedere va avea repercusiuni pe întreaga durată a anchetei; cu cât este mai vast acest grup, cu atât mai grave vor putea fi repercusiunile, ceea ce va complica misiunea autorității responsabile de anchetă, care trebuie să colecteze și să evalueze

31 — A se vedea Raportul grupului special al OMC din 13 aprilie 2004 referitor la litigiul DS264 „Statele Unite ale Americii – Stabilirea definitivă a existenței unui dumping în cazul cherestelei de rășinoase originare din Canada” (punctul 7.156), Raportul grupului special al OMC din 16 noiembrie 2007 referitor la litigiul DS337 „Comunitatea Europeană – Măsură antidumping privind somonul de crescătorie originar din Norvegia” (punctul 7.43), precum și Raportul grupului special al OMC din 3 decembrie 2010 referitor la litigiul DS397 „Comunitatea Europeană – Măsuri antidumping definitive privind anumite elemente de fixare din fier sau din oțel originare din China” (punctul 7.271).

32 — A se vedea Raportul grupului special al OMC din 13 aprilie 2004 referitor la litigiul DS264 „Statele Unite ale Americii – Stabilirea definitivă a existenței unui dumping în cazul cherestelei de rășinoase originare din Canada”, punctul 7.157, Raportul grupului special al OMC din 16 noiembrie 2007 referitor la litigiul DS337 „Comunitatea Europeană – Măsură antidumping privind somonul de crescătorie originar din Norvegia”, punctul 7.48, Raportul grupului special al OMC din 3 decembrie 2010 referitor la litigiul DS397 „Comunitatea Europeană – Măsuri antidumping definitive privind anumite elemente de fixare din fier sau din oțel originare din China” (punctul 7.271).

33 — A se vedea Raportul grupului special al OMC din 13 aprilie 2004 referitor la litigiul DS264 „Statele Unite ale Americii – Stabilirea definitivă a existenței unui dumping în cazul cherestelei de rășinoase originare din Canada” (punctul 7.157).

34 — A se vedea Raportul grupului special al OMC din 16 noiembrie 2007 referitor la litigiul DS337 „Comunitatea Europeană – Măsură antidumping privind somonul de crescătorie originar din Norvegia” (punctul 7.49).

35 — *Ibidem* (punctul 7.53).

36 — *Ibidem* (punctul 7.58).

37 — *Idem.*

informații pertinente și să formuleze concluzii compatibile cu Acordul antidumping [din 1994]. Prin urmare, [grupul special a considerat] că este mică probabilitatea de a stabili în mod eronat existența unui dumping pe baza unui produs avut în vedere care se va extinde la o gamă prea vastă de produse. Fără îndoială, această probabilitate nu [era] suficientă pentru a convinge [grupul] să interpreteze Acordul antidumping [din 1994] în sensul că acesta ar include obligații pentru care [grupul nu poate] găsi niciun temei în textul acordului" [38].

iv) Aplicarea în prezenta cauză

68. În opinia noastră, juxtapunerea jurisprudenței Tribunalului și a dreptului OMC cu privire la noțiunea „produs avut în vedere" demonstrează existența unei divergențe importante, în măsura în care, spre deosebire de Tribunal, grupul special al OMC nu exercită niciun control asupra definiției „produsului avut în vedere" utilizate de autoritatea responsabilă de ancheta antidumping. Această divergență nu există însă decât în principiu, întrucât controlul pe care și-l rezervă Tribunalul nu a condus încă la repunerea în discuție într-un caz concret a unei definiții a „produsului avut în vedere" de către instituțiile Uniunii.

69. Astfel, după cum am arătat la punctul 48 din prezentele concluzii, deși a recunoscut puterea largă de apreciere a Comisiei, Tribunalul consideră că îi revine obligația de a „verifica dacă reclamantele sunt în măsură să demonstreze fie că instituțiile au apreciat eronat factorii pe care i-au considerat pertinenți, fie că ar fi trebuit să țină seama de alți factori mai pertinenți care ar fi impus excluderea acestui produs din definiția produsului [avut în vedere]" [39].

70. Or, este vorba despre o verificare pe care grupul special al OMC nu a acceptat niciodată să o efectueze. Spre deosebire de Tribunal, grupul consideră că autoritățile responsabile de ancheta antidumping se bucură de putere de apreciere deplină în ceea ce privește definiția „produsului avut în vedere", chiar și în cazul unor exemple ipotetice calificate drept „extreme" [40], în care aceste autorități ar reuni sub definiția „produsului avut în vedere" automobile și biciclete [41] sau mere și roșii [42].

71. Grupul special al OMC consideră că există o probabilitate mică de a se stabili în mod eronat existența unui dumping din cauza absenței unor limite în ceea ce privește domeniul „produsului avut în vedere" [43], întrucât includerea unui „amestec" de produse complet eterogene în definiția „produsului avut în vedere" ar face excesiv de dificilă munca autorității responsabile de anchetă. Prin urmare, această autoritate face toate eforturile pentru a evita un asemenea risc.

38 — *Ibidem* (punctul 7.58). A se vedea de asemenea în acest sens Raportul grupului special al OMC din 3 decembrie 2010 referitor la litigiul DS397 „Comunitatea Europeană – Măsuri antidumping definitive privind anumite elemente de fixare din fier sau din oțel originare din China" (punctul 7.271).

39 — Hotărârea Gem-Year și Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Consiliul (T-172/09, EU:T:2012:532, punctul 61). A se vedea de asemenea în acest sens Hotărârile Brosmann Footwear (HK) și alții/Consiliul (T-401/06, EU:T:2010:67, punctul 132), precum și EWRIA și alții/Comisia (T-369/08, EU:T:2010:549, punctul 83).

40 — A se vedea Raportul grupului special al OMC din 16 noiembrie 2007 referitor la litigiul DS337 „Comunitatea Europeană – Măsură antidumping privind somonul de crescătorie originar din Norvegia" (punctul 7.58).

41 — *Idem.*

42 — A se vedea Raportul grupului special al OMC din 3 decembrie 2010 referitor la litigiul DS397 „Comunitatea Europeană – Măsuri antidumping definitive privind anumite elemente de fixare din fier sau din oțel originare din China" (punctul 7.269).

43 — A se vedea Raportul grupului special al OMC din 16 noiembrie 2007 referitor la litigiul DS337 „Comunitatea Europeană – Măsură antidumping privind somonul de crescătorie originar din Norvegia" (punctul 7.58), precum și Raportul grupului special al OMC din 3 decembrie 2010 referitor la litigiul DS397 „Comunitatea Europeană – Măsuri antidumping definitive privind anumite elemente de fixare din fier sau din oțel originare din China" (punctul 7.270).

72. Astfel, „[o]rice grup de produse incluse într-un sigur produs avut în vedere va avea repercusiuni pe întreaga durată a anchetei; cu cât este mai vast acest grup, cu atât mai grave ar putea fi repercusiunile, ceea ce va complica misiunea autorității responsabile de anchetă, care constă în a colecta și a evalua informații pertinente și în a formula concluzii compatibile cu Acordul antidumping [din 1994]”[44]. De exemplu, „acest fapt ar crea în mod evident dificultăți în momentul în care ar trebui stabilite prejudiciile aduse sectorului de producție națională care fabrică produsul similar”[45].

73. În opinia noastră, în ipoteza în care, precum în speță, prin adoptarea unor dispoziții cum este articolul 1 din regulamentul de bază, Uniunea a intenționat să execute o obligație specială asumată în cadrul OMC, cum este articolul 2 din Acordul antidumping din 1994, Curtea trebuie, în cadrul controlului legalității actului Uniunii, să confere acestor termeni sensul pe care îl au în dreptul OMC. Situația este aceeași în cazul în care, precum în speță, actul Uniunii, și anume articolul 1 din regulamentul de bază, utilizează aceiași termeni ca și acordurile și memorandumurile cuprinse în anexele la Acordul OMC, de exemplu Acordul antidumping din 1994.

74. Astfel, nu ar avea niciun sens să se impună instituțiilor o sarcină mai semnificativă decât cea impusă autorităților competente în cadrul Acordului OMC, în special în cazul în care textul dispoziției în cauză, în speță articolul 1 din regulamentul de bază, nu conține niciun indiciu potrivit căruia legiuitorul Uniunii ar fi dorit să se depărteze de textul acestui acord.

75. După cum a arătat Consiliul în ședință, nu există constrângeri în ceea ce privește definiția „produsului avut în vedere” în dreptul OMC și, în consecință, în dreptul Uniunii.

76. Prin urmare, autorității responsabile cu ancheta îi revine obligația de a defini „produsul avut în vedere” fără ca instanțele Uniunii să poată controla dacă instituțiile au efectuat o apreciere eronată în lumina factorilor pe care i-au considerat pertinenți pentru a include anumite produse în categoria „produsului avut în vedere” sau dacă aplicarea altor factori mai pertinenți ar fi impus excluderea anumitor produse din definiția „produsului avut în vedere”.

77. Dat fiind că, în privința definiției „produsului avut în vedere” menționate în considerentul (36) al regulamentului în litigiu[46], Portmeirion nu face decât să invoce același tip de argumente cu cele invocate de Canada, Regatul Norvegiei și Republica Populară Chineză în cadrul litigiilor menționate mai sus și care au fost respinse de grupul special, acestea trebuie respinse în totalitate.

78. În consecință, propunem Curții să răspundă la prima întrebare că definiția „produsului avut în vedere” utilizată în considerentul (36) al regulamentului în litigiu nu aduce deloc atingere validității acestui regulament.

44 — A se vedea Raportul grupului special al OMC din 16 noiembrie 2007 referitor la litigiul DS337 „Comunitatea Europeană – Măsură antidumping privind somonul de crescătorie originar din Norvegia” (punctul 7.58). A se vedea de asemenea în acest sens Raportul grupului special al OMC din 3 decembrie 2010 referitor la litigiul DS397 „Comunitatea Europeană – Măsuri antidumping definitive privind anumite elemente de fixare din fier sau din oțel originare din China” (punctul 7.270).

45 — Raportul grupului special al OMC din 3 decembrie 2010 referitor la litigiul DS397 „Comunitatea Europeană – Măsuri antidumping definitive privind anumite elemente de fixare din fier sau din oțel originare din China”, punctul 7.270.

46 — „[…] definiția produsului cuprinde în mod definitiv articolele de masă și articolele de bucătărie din ceramică, cu excepția cuțitelor din ceramică, a râșnițelor de condimente și mirodenii din ceramică și a părților lor de măcinare din ceramică, a dispozitivelor de decojire din ceramică, a dispozitivelor de ascuțit cuțite din ceramică și a pietrelor de copt pizza din ceramică-cordierit de tipul celor utilizate pentru coacerea pizzei sau a pâinii, originare din RPC, încadrate în prezent la codurile NC ex 6911 10 00, ex 6912 00 10, ex 6912 00 30, ex 6912 00 50 și ex 6912 00 90.”

2. Cu privire la a doua întrebare preliminară

79. Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere dorește să afle dacă regulamentul în litigiu ar fi invalidat de faptul că nu ar conține o motivare corespunzătoare, astfel cum se prevede la articolul 296 TFUE.

a) Argumentele părților

80. Din decizia de trimitere reiese că, potrivit Portmeirion, instituțiile nu au identificat, nici nu au definit cu suficientă precizie factorii pe care i-au considerat pertinenți pentru definirea „produsului avut în vedere”. Din aceasta ar rezulta o încălcare a articolului 296 TFUE.

81. Informațiile enunțate de regulamentul în litigiu nu ar fi nici clare, nici univoce, în măsura în care nu ar permite să se verifice în mod sistematic dacă un anumit produs ar fi trebuit sau ar fi putut să fie inclus pe baza criteriilor pe care instituțiile le-au considerat pertinente.

82. Întrucât acest mod de a proceda nu permite părților interesate să repună în discuție aprecierea făcută de instituții în privința factorilor pe care acestea din urmă îi consideră pertinenți, nici să susțină că puteau fi luați în considerare alți factori pertinenți, ar rezulta o încălcare a obligației de motivare, astfel cum este prevăzută la articolul 296 TFUE.

83. Consiliul și Comisia susțin, dimpotrivă, că regulamentul în litigiu respectă cerințele de la articolul 296 TFUE, întrucât oferă posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate și să își apere drepturile, iar instanței să își exercite controlul. Astfel, motivele care se află la baza definiției produsului avut în vedere au fost indicate atât în regulamentul provizoriu, cât și în regulamentul în litigiu. În special considerentele (24), (25), (54) și (55) ale regulamentului provizoriu, precum și considerentul (35) al regulamentului în litigiu ar ilustra în mod clar factorii pertinenți.

84. Potrivit guvernului italian, nu există nicio îndoială că regulamentul în litigiu este motivat. Instituțiile precizează că diversele obiecte trebuie reunite într-un produs unic, și anume „articolele de masă și articolele de bucătărie din ceramică”, întrucât aceste obiecte prezintă o similitudine de natură tehnică, sunt cerute de consumatori și sunt distribuite de vânzătorii ulteriori ca un întreg și au toate în comun drept scop principal să intre în contact cu produse alimentare.

85. Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs consideră, la fel ca în cazul primei întrebări, că nu pot prezenta observații, nici decide cu privire la legalitatea unui anumit regulament al Uniunii, întrucât acest lucru nu intră în atribuțiile lor, și că au obligația de a aplica regulamentul în litigiu, dat fiind că acesta este obligatoriu în ceea ce îi privește.

b) Apreciere

86. În opinia noastră, argumentele Portmeirion întemeiate pe presupusa încălcare a obligației de motivare prevăzute la articolul 296 TFUE pot fi cu ușurință respinse, întrucât urmăresc să repună în discuție definiția „produsului avut în vedere”.

87. Deși, potrivit jurisprudenței Organului de soluționare a litigiilor al OMC analizate la punctele 51-67 din prezentele concluzii, articolul 2.1 și articolul 2.6 din Acordul antidumping din 1994 nu impun constrângeri speciale în ceea ce privește definiția „produsului avut în vedere”, întrucât autoritatea responsabilă de anchetă nu este obligată să includă în această definiție doar produse similare sau omogene, instituțiile nu sunt obligate să ofere o motivație specifică privind factorii pe

care i-au considerat pertinenți pentru definirea „produsului avut în vedere”. Faptul că aceste instituții au definit produsul avut în vedere într-un mod care să permită identificarea articolelor care îl compun și că au indicat motivul pentru care aceste articole au fost grupate împreună ar trebui să fie suficient pentru respectarea condițiilor prevăzute la articolul 296 TFUE.

88. În orice caz, potrivit unei jurisprudențe constante, „motivarea impusă la articolul [296 TFUE] trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției autoare a actului, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului actului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acesta. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul [296 TFUE] menționat trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în funcție de contextul său, precum și de ansamblul de norme juridice care guvernează materia respectivă” [47].

89. În speță, regulamentul în litigiu, interpretat în lumina regulamentului provizoriu, pare să includă o motivare suficientă din perspectiva criteriilor menționate la punctul anterior.

90. Astfel, după cum arată Comisia în considerentul (54) al regulamentului provizoriu, „toate tipurile de articole de masă și articole de bucătărie din ceramică, în pofida diferențelor de proprietăți și de stil, aveau aceleași caracteristici fizice și tehnice de bază, și anume că *sunt produse ceramice al căror scop principal este de a intra în contact cu produsele alimentare, se utilizează, în esență, pentru aceleași scopuri și pot fi considerate drept tipuri diferite ale aceluiași produs*” [48].

91. În considerentul (55) al acestui regulament, Comisia adaugă că, „[p]e lângă faptul că au aceleași caracteristici fizice și tehnice de bază, toate aceste stiluri și tipuri diferite se află în concurență directă și, într-o măsură foarte mare, sunt interschimbabile. Acest lucru este ilustrat în mod clar de faptul că nu există linii clare de demarcație între ele, deși suprapunerile și concurența dintre diferitele tipuri de produse sunt semnificative, iar cumpărătorii standard de multe ori nu fac distincția între, de exemplu, produsele din porțelan și cele care nu sunt din porțelan”.

92. Elementele acestei motivări sunt reluate în considerentul (35) al regulamentului în litigiu, care prevede că „[t]oate tipurile de articole de masă și articole de bucătărie din ceramică pot fi considerate drept tipuri diferite ale aceluiași produs. Prin urmare, afirmația formulată după comunicarea constatărilor provizorii și reiterată după comunicarea constatărilor finale, conform căreia ancheta acoperă o gamă largă de produse similare și, prin urmare, ar fi necesar să se realizeze, pentru fiecare segment de produse, analize separate privind dumpingul, prejudiciul, legătura de cauzalitate și interesul Uniunii, se dovedește a fi nefondată. O parte care a susținut că definiția produsului era prea largă a prezentat o comparație între produse cu diferite niveluri de decorare, însă afirmațiile sale în ceea ce privește utilizarea finală (pentru grădină și copii în unul dintre cazuri, pentru decorare în celălalt caz) sunt discutabile, întrucât nu există o demarcație clară între produse, *iar aceste afirmații pot fi considerate mai degrabă ca o confirmare a punctului de vedere exprimat în considerentul (55) al regulamentului provizoriu*” [49].

47 — Hotărârea Nuova Agricast (C-390/06, EU:C:2008:224, punctul 79). A se vedea de asemenea în acest sens Hotărârile Comisia/Sytraval și Brink’s France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, punctul 63), Atzeni și alții (C-346/03 și C-529/03, EU:C:2006:130, punctul 73), Sison/Consiliul (C-266/05 P, EU:C:2007:75, punctul 80), precum și Banco Privado Português și Massa Insolvente do Banco Privado Português (C-667/13, EU:C:2015:151, punctul 44).

48 — Sublinierea noastră.

49 — Sublinierea noastră.

93. În consecință, propunem Curții să răspundă la cea de a doua întrebare că motivarea regulamentului în litigiu respectă condițiile prevăzute la articolul 296 TFUE.

VI – **Concluzie**

94. Prin urmare, propunem Curții să răspundă First-tier Tribunal (Tax Chamber) că analiza întrebărilor adresate de acesta nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 412/2013 al Consiliului din 13 mai 2013 de instituire a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii instituite la importurile de articole de masă și articole de bucătărie din ceramică originare din Republica Populară Chineză.